ԱՄՈՒՍՆՈՒԹԵԱՆ Ս. ԽՈՐՀՈՒՐԴԻՆ ՇՈՒՐՋ

«Հայ խօսնակ» ի և Մէջ ցաւով կարդացինք Գարմայր Ա. .pահանայի ստորագրած յօդուածը Ամուսնունեան Սուրբ խորհուրդին մասին, ուր աջ ու ձախ յանդգնած է մոլորուն իւններ սեր մանել, եւ այն՝ յանուն Հայաստանեայց ևկև դեցւոյ, յանուն Աւետարանի եւ Առաբելական Հռոմեական եկեղեցին իբրեւ մոլորական:

Ցաւալի՜ մտայնութիւն. հրապարակ ելլել և քա րոզել՝ առանց բաւական ծանօթութեան Աւետա րանի եւ Ս․ Հարց վարդապետութեան, եւ փո խանակ Ջատագով ըլլալու ճշմարտութեան՝ մո լորեալ եւ մոլորեցուցիչ դառնալ. այսպէս է Ջար մայր քահանայ։

Տեսնենք իր յօդուածը Ավուսնութեան մասին։
Ի սկզբան ուղիղ կերպով կը պարզէ թէ «այր
եւ կին ցման կապուած են իրարու հետ». յետոյ
սակայն կ'աւելցընէ. «Բայց չէ՞ որ մէկը մեռնե,
լով միւսը մինակ կը ննայ։ Այստեղ ալ հետե,
ւողական ըլլալով՝, կ'արգիլուի ողջ մնացողի
կրկնամուսնութիւնը»։ Ընդգծեալը մոլորութիւն
մըն է, քանի որ յայտնապէս հակառակ է Ս.
Պօղոսի աստուածային խօսքերուն. «Կինը կա,
պուած ե՛ որքան ժամանակ որ այրը ողջ ե. իսկ
եթէ ննչե (մեռնի) այրը, ազատ ե ամուսնանա,
լու որուն հետ որ ուգէ» (կորնթ. է. 39)։

Աւելին կայ։ Ձարմայր քչնյ. ճիգ կ'ընէ իր մոլորունեան Հատազով չինել նոյն ինքն Պօղոս առաքեալը՝ խեղանիւրելով անոր խօսքերը, որակա և նրականումնունիւն կ'արգիլէ՝ այարունիւնը գովելով։ Բայց ուղղամիտ ըններացողը կ'ըմբոնէ Թէ՝ այլ է յորդորը այրիուրեան, եւ այլ արգելըը կրկնամուսնուրեան. չատ բագայայտ է «կապուած»ին հակառիր՝ «ազատ ե ամուսնանայու» խօսքը, հակառակը պնդելն անակատ եւ անտեղի է։

Ցետոյ կը չարունակէ սուտ ու փուտ վճիռ, ներ, միչտ յանուն Հայ. Եկեղեցւոյ։ Պօղոս Ա. ռաջեալի այն խօսքին վրայ Թէ «Լաւ է ամուս, նանալ քան զջեռնուլ» կ'ըսէ Զարմայր քնյ. «Նոյն ինքն Պօղոս կը պատգամէ ասիկա. ուստի Հայ. Ս. Եկեղեցին, Առաջեալի որոշումին հատաձայն՝ ներելով կը Թոյլատրէ երկրորդ ատմուսնունիւնը, ամուսնայող այրիներուն Թողլով

իրենց սիրադրուժ նոր կեանքի մեղանչական հիմքի քաւութիւնը... այրին՝ այրիի հետ կրնայ ամուսնանալ եւ ոչ կոյսի։ Իսկ երրորդ եւ չորրորդ ամուսնութիւնը, որ միջին դարերէն ցայս օր կր Թոյլատրուի, իբրեւ երիցս մեղանչում բացառութեանց բացառութիւն է։ Այնպէս որ II. Գր. Տանեւացի կրկնամուսնուներնը ներում կը կոչէ եւ ոչ օրէնք, բայց հինգերորդը կը կոչէ պոռնկունիւն»: - Տոպրակ մը ժոլորունիւն եւ ստութիւն՝ հակասութիւններով լի։ Նախ Սուրբ Պօրոս յայտնապես կ'րսե Թե ամուսնունեան կապր կը տեւէ մինչեւ մէկուն մահը. մահէն վերջ ազատ ե. ուրեքն ոչ թե կը ներե, այլ ազատ կը հռչակէ։ – իսկ «սիրադրուժ նոր կեան, .թի մեղանչական հիմքի քաւութիւնը եւն.» բա. ցատրութիւնը կ'ենթագրէ որ մեղք է Բ. ամուս նունիւնը. ինչ որ բացարձակապէս սուտ է, ոչ միայն, այլ եւ չատ հին ու դատապարտուած մոլորու թիւնն է Գնոստիկեան, Մարկիոնեան, Մանիքեան, Մոնտանեան, Նովատեան եւայլն աղանդներուն, որոնց դէմ յայտնապէս կրու ուած բը, Ո․ Բևարսո՝ Տբևասւմիարսո՝ Սևսժինես, Ս. Եպիփան, կիւրեղ Աղեքսանդրացի, եւ լատիններէն՝ Ամբրոսիոս, Օգոստինոս եւն։ խեղճ Չարմայր քչնյ. եթէ գիտնար որ այսքան հին մոլորութիւն է, եւ այսքան Հայրեր իրեն հա կառակ, ապահով չէր գրեր ու մրեր։ Եւ սա կայն, Աստուած քահանային չի ներեր տգիտու Թիւնը, գի ըսած է. «Շրխունը քահանային ըզ. գուչասցին գիտութեան․ եւ օրէնս խնդրեսցեն ի բերանոյ նորա, զի հրեչտակ Տեառն ամենակալի է» (Մաղաք. թ. 7)։ Եղուկ անոնց որ օրէնք պիտի սորվին այսպիսիներէ որ Աստուծոյ պատգամա ւոր կը համարուին։

Շարունակենք քննել։ Թէ այրին՝ պարտաւոր է այրիի հետ ամուսնանալ՝ Չարմայր քահանայ հնարած է, բայց ոչ Աւետարանն եւ ոչ Առաքեալ։ Ժողովրդական սովորունիւնները չեն կրնար կաչկանդել Աւետարանի տուած Ազատութիւնը։ Նոյնպէս սուտ ու մոլորական է մեղանչական ու պոոնկունիւն հոչակելը՝ Դ. կամ Ե. ամուս նունիւնը։ Ստոյգ է Հայ, Ցոյն, Լատին Սուրբ Հայրեր քարոզած են միչտ եւ յորդորած ժուժ կալունինն, ինչպէս Պօղոս Առաքեալ ալ կը յորդորե այրիները որ այրի քնան, իբրեւ լաւազոյն եւ աստուածահաճոյ կեանք մը, սակայն երբեր պարտադրութեան խօսը մը չունին, Թող նէ մեղք համարելու Բ. կամ Գ. եւն. հետեւորդ ամուսնունիւնները։

Տախեւացին՝ կրնայ եւ պոռնկութիւն համա րեր է Ե. ամուսնունիւնը, բայց ոչ Աւետարան եւ ոչ Առաջեալ եւ ոչ Մ. Հարը, եւ ոչ ընդե. եկեղեցւոյ սովորութիւնը այդպէս քարոզած են ու ղաւանած։ Տախեւացին գիտէր խէ Պօղոս առաջեալ ըսած է. «Այլ թե մեք, կամ Հրելտակ յերկնից աւետարանեսցէ ձեզ աւելի քան գոր առէջն, նզովեալ լիցի». եւ կարծեմ Դ. կամ Ե. ամուսնութիւնը պոռնկութիւն համարիլը՝ Պօ ղոսի քարոզածէն աշելի է. որովհետեւ Պօղոս պարզապէս եւ յայտնապէս ըսած է. «Քանզի կին առնակին ի կենդանի այր իւր կապետը կայ օրինօր. իսկ են է մեռանիցի այրն, արձակեալ ե յօրինաց առնն. ապա ուրենն մինչ կենդանի և այրն, ոււն կոչի՝ ենժէ լինիցի առն այլում. եւ եթէ մեռանիցի՝ ազատ ե յօրինացն, չնամա րևալ յուն՝ եթե լինիցի առն այլում»։ Ո՞ւր Տա_ **ժեւացի, ո՞ւր (). Պօղոս. ո՞ւր ազատութիւն, ո՞ւր** պոռնկու / hւն :

Դեռ ուրիչ մոլորունիւն մ'ալ։ Զարմայր քենյ.
ամուսնունիւնն անվաւեր դարձընող արգելքնե֊
սիններիչն «մէկը մեռած է բնականօրէն կամ
բարոյաստես։

կրկնենը նորէն Ս. Պօղոսի խօսքը «Բանզի Կին տոնակին ի կենդանի այր իւր կապետը կայ օրինօր... ապա ուրևմն մինչ կենդանի և այրն, Հուն կոչի՝ երե լինիցի առն այրում»:

Մինք Ս. Պօղոս բարոյական մահի վրայ կը խօսի... աս ալ, յայանի է, Ս. Պօղոսի քաշրողածքն աշերի է...։ Երբ փարիսեցիք «փորձ ձէին գնա (գ8ս՝) եւ ասէին. Ենք արժան իցե ուժեն արձակել զկին իւր ըստ ամենայն վրասու». Ցիսուս պատասխանեց. «... նողցէ այր գհայր եւ գմայր, եւ երնիցէ գհետ կնոջ իւրոյ, եւ եղի թին երկոքան ի մարմին մի։ Ապա ուրենն ոչ են երկունան մի մերնեսցէ» (Մատն . Են 3-7). «Են այր արձակեսցէ գկին իւր, եւ արասցէ

այլ, չնայ. եւ կին են է ելցէ յառնէ իւրմէ, եւ եղիցի առն այլում, չնայ» (Մարկ. д. 11). եւ «Աժենայն որ արձակէ զկին իւր եւ առնէ այլ, չնայ. եւ որ զարձակեալն առնէ, չնայ» (Ղուկ. д. 18)։ Ցայանի է որ խօսքն ընդհանուր է, ամէն պարագայի համար։

Նոյնպէս ԾատԹէոսի (ՖԹ. 9) խօսքն ալ՝ մինչ չնուԹեան պարագային օրինաշոր կ՚ընե մէկուն կամ միւսին արձակումը, սակայն ճիչտ Սուրբ Պօղոսի խօսքին համաձայն կ՚ենԹագրէ որ արշ ձակումով կապը չի լուծուիր. զի կ՚ըսէ Թէ ո՛վ որ այդ «զարձակեալն առնէ՝ չնայ». որովհետեւ ինչպէս տեսանք Սուրբ Պօղոս ալ յայտնի ըսաւ. «Սպ ուրեմն մինչ կենդանի է այրն՝ չուն կոչի՝ եԹէ ինիցի առն այլում»։

Արջենգեն չայչսյունիւն ակակ ընտև Ֆրիս աստի վերագրել նե ջաղետյ ին ետրտ՝ արտ սակրբևուր, սև վահբրար արտեգար ժոհցով դն անտա ննան առակար արտաքին առաքը անտան նրան արտաւացանին արջան կատեր։

Չարմայր քահարայ ին ղսնան քանանան անանայն անուպան անանան ին անանան արանայն արանայն արանայն արանայն արևության արանայն արևության արևության արանայն արևության ա

Դեռ ուրիչ մոլորութիւն մ'ալ. «Հոոմէական եկեղեցին մոլար ընթացքի կը հետեւի, որով հետեւ Պսակը եկեղեցւոյ Ս. խորհուրդ ընդու նելով հանդերձ, կուսութիւնը կը նախադասէ ամուսնական կեանքէն...»:

խնչպիսի անպատկառ եւ այլանդակ զրպարտուժիւն։ Միժէ Հայ. Եկեղեցին նոյնը չ՚ը՞ներ. եպիսկոպոսուժիւն, կաժողիկոսուժիւն եւն կուսակրօններուն կամ գէժ այրի քահանայից վերապահելով՝ կուսուժիւնը չի՞ փառաւորեր. մինչ կանամբիներուն կը մերժէ այդ աստիճանները։ ինչո՞ւ Ս. Պօղոս այրիները կը յորդորէ «Ապա եխէ ննջիցէ այր նորա, ազատ է՝ ում կամիցի ամուսնանալ... բայց հրանելի եւս է եժէ այնպէս կայցէ (այրի ճնայ) (կորնվ. Է. 40)։

գրիստոս ՑովհաննԷսն (կոյսը) յորդորեց կարզրւիլ։ Մի՛Թէ ամէնւքն ալ ծնողք ու կին չխո֊ զի՞ն։ Մի՛Թէ Պետրոս չէ՞ր որ պարծանրով ըսաւ. «Ահաւասիկ մեք խողաք զամենայն» (ՄատԹ.

^{1.} Ամուսնութեան Ս. խորչուրդը ըստ Հայ. Եկեղևցւոյ, Համաձայն աւհտարանական եւ առաջելական պատգտներու. թ. 6, 1931, էջ 117-20։

до. 27) եւ Քրիստոս պատասխանեց. «Ամենայն որ ոք եխող... զհայր կամ զմայր կամ զկին... վասն անուան իմոյ, հարիւրապատիկ առցէ» (29). В. Պօղոս չըսա՞ւ. «Որ ամուսնացուցանէ զկոյսն իւր՝ բարւոք առնէ, եւ որ ոչն ամուսնացուցանե՝ ղաւ նւս առնե». (կորնթ. Է. 38):

Մոսցա՞ւ բոլոր տիեզերական Հայրապետներու չարքը որոնց մեծամասնու Թիւնը կոյս էր. մեր Մեսրոպները, Նարեկները, Ներսէսները, բոլոր դաս դաս կուսակրօն հաւատաւոր կիներ ու այրեր մեր Հայաստանէն մինչեւ Եգիպտոսի անապատներ որ կուսու Թեան աստուածային գեղեցակութենեն հրապուրուած հարսանեաց առագաստը չմատծ՝ Թողին փախան Քրիստոսի հետեւելու...։

Հապա կոյս առաջեալը Յովհաննես զոր այն. քան կը սիրեր Յիսուս, կուսակրօն Մկրտիչը, հապա Աստուածամա՜յրը... որ կոյսերու զմայ. լելի եւ պաչտելի Թագուհին է, եւ անով պան. ծալի ու գեղեցիկ...:

Եղկելի՛ Չարմայր, չի գիտեր որ ի՛նչ հրաչալի գեղօններ է երգած Ոսկեբերան այդ աստուա ծային կուսուժեան վրայ որ մարդը հրեչտակ կը դարձընէ, ու չի գիտեր անչուշտ ժէ իր կա րապետները այդ մոլորուժեան մէջ եղած են հինչն՝ Ցովիանոս, Վիճիլանցիոս, յետոյ բողո բականները, Եանսէնեաններ, ազատականներ, եւ հուսկ բոլոր բանապաշտ նորաղանդները (modernistes), որոնք կուսուժիւնը ամուսնուժենեն կը վերգեն եկեղեցականնե

Դեռ չատ քինելի եւ դատապարտելի կէտեր կան անչուչտ Չարմայր քահանայի յօդուածին մէջ, սակայն այսչափը կը բաւէ ցուցնելու հայմար Թէ քարոզածը յայտնապես Աւետարանի եւ Պօղոս Առաքեալի վարդապետութեան հակառակ է, եւ Թէ ազիտութեամբ կը յանդգնի իրեն հայմամիտ նկատել Հայ Եկեղեցին՝ որ այդ անհեւ Թեխ մոլորութիւնները երբեք չէ լսած կամ սորպած Ս. Լուսաւորչէն եւ մեր բոլոր սուրբ Հայրերեն, եւ նոյն ագիտութեամբ կը զրպարտէ Հոումէական եկեղեցին։

արվաս գ, ան անափ հիչբնրբյան նք Մոասւաջ թւ ջատաանբանրբեն ժիտաշենց թւ օհելն ին աաջարչբը ծաջարանքը, սև Որասուջոն ատաժաշ դաւսնը ննքանու է՝ բւ անաջբնու է Ֆնիսասոն ջօտն ասսոն անօարբիսւ դէն թւ սչ նք նրուրաջօտն ասսան թուրաուս ասաբեսը։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԱՐՁԱԳԱՆԳ

Հ. Ա. Վ. ՂԱԶԻԿԵԱՆ ԱՆԴԱՄ ՎԵՆԵՏԿՈՑ ԱԹԵՆԷՈՆԻ

Այնսոյս սկիզբները Վենեակոյ լրագիրներուն մէջ հրճուանքով կարդացինք տեղւոյս Գիտուժեան, Գրականուժեան եւ Արուեստի ակադեմական հաստատուժեան հրատարակած անուանացանկին մէջ Հ. Արսէն Վ. Ղազիկեանինն ալ, որ խումբ մը գրագէտ բարձր անձերու հետ կ՝անուանուէր անդամ նոյն հաստատուժեան։

արեղ ազգին մատենագրութիւնը մեր մէջ։

Ալելորդ է ըսել թէ յարգելի մեծ հայագետն արժանիչը վաղուց արժանացած էր այդ անուական արժանիչը վաղուց արժանացած էր այդ անուական արժանիչ մը կը ներկայացներն, այլ հայելորդ գրական ու ահունարները, այլ արունիչ մի հայերկայացներն, այլ արունիչ արև արձանիչ արև հանարարություն արձանական արժանիչ այլ արունիչ արև հանարարություն արև մեր մէջ։

նելով դբև անժիր, օտահրբևուր ասչեւ աք։ դեչ ժոհսութիւուսմ ին ժառակրբևն ոնասիր երդէչ ժոհսութիւր ուրբնոմ ժբմբնին առարմութբար Ո՞ր արսորումն չահուրակուն իւրը է Սւխաիր

ՀԱՑԱՍԵՐՈՒՆԴ ՓՐՈՖ. Ա. ԱԼԵՍՍԱՆՏՐԻԻ ՄԱՀԸ

ինչպէս մոլորակ մը որ լուսեղէն տուտը ետեւէն՝ կ'երնայ անձանօն երկինջներ ու կ'անհետանայ, այսպէս եղած են հայ երկնքի աստղեւին չատեր։ Այդպիսիներէն էր ֆրոֆ. Ա. Ալեսսանտրի, նկարիչ-զեղարուեստագէտ՝ որ Վենետայ սուգին մէջ՝ ամսոյս 4ին կնքեց իր մահկանացուն, 77 ամեայ հասակին։

Անչուչա չատ մը սերունդներ վեր ելլելու ենք զուտ հայը գտնելու իր պապերուն մէջ. սակայն ինչ ալ ըլլայ, սա եւս մեր ցեղի փառը մըն է որ կ՝աւելնայ պանդուխա Պարոյըներու, Պայ-լիւիներու, Չամիչեաններու չարքին։ Կրնանք մխիքարուիլ Թէ հայունեան աղստ նչոյլ մը փառքը կը կազմէ այսօր նոյն իսկ հանձարեց ցեղի մը. ստուգիւ ֆրոֆ. Ալեսսանարի յար-գուած ու սիրելի արուեստագէտ մ՝էր իր հոգե-կան բարձր ձիրքերուն համար։

Ընտիր քաղաքացիի տիպարին հետ կը Թողու համբութեան՝ տեսարանի եւ դիմանկարի մէջ, ումումնասէրի՝ հին ու դասական բարձր արուեստին, որով եւ արժանաւոր ուսուցիչ մեր Գեղալս կ՛րսէր վենետկեան օրագիրը։ Խրբպէս կ՛րսէր վենետկեան օրագիրը։

SPORALTE

Միլանի Հ․ Ուո. Միութիւնը՝ ինչպէս նաեւ տեղւոյս ազգային գաղութը տխուր օր մը ունեցու Յունիսի 11ին, յանձնելով Հողին Հազիւ ջսանըվեցաժեայ երիտասարդը՝ ող բացեալ Պր. Պարոյր Մարիժեան։

Պր. Պարոյր Մարիժեան ծնած էր Թիֆլիս 1904ին. 1906ին ընտանեօք Տրապիզոն կը Պր. Պարոյր Մարիժեան ծնած էր Թիֆլիս 1904ին. 1906ին ընտանեօք Տրապիզոնի Մխիժա, ժեկնի ուր կը գանուէր նաեւ Հայրը, ազգային ծանօժ դէմք մը։ Տրապիզոնի Մխիժա, րեան վարժարանին մէջ կը կատարէ իր նախնական ուսումները. տարագրուժեան օրե, րուն կը կորսնցնէ ծնողքը, եւ եղրօրը Հետ միասին ապաւէն կը դանէ տաձիկ ընտանիքի մը քով, ուսկից ապա կը յաջողին անցնիլ Ռուսաստան իրենց Հօրեղրօրը քով։ 1919ին Միիժարեան վարդապետներէն վ. Հ. Տիմոժէոս վ. Տէր - Կիւլեան՝ յիսուն որբերու Հետ միասին այս երկու եղրայրներն ալ կը բերէ վենետիկ, յանձնելով զանոնք Մուրատ Ռափայելեան վարժարանի բարձր կրժուժեան։ Պր. Պարոյր Մարիժեան շրջանաւարտ կ՝ըլլայ 1924ին, կ՝անցնի Միլան եւ կ՝արձանագրուի ճարտարագիտուժեան բարձրագոյն ընժացքին, ուսկից պսակաւոր կ՝ելլէ 1930ին. տարի մը վերջ յաջողուժեամը կ՝անցընէ նաեւ պետական քննուժիւնը։

Արբ արդէն՝ բոլոր դժուարութիւններուն յազթած՝ կը չանար իրագործել իր ազգաւ Արբ արդէն՝ բոլոր դժուարութիւններուն յազթած՝ կը չանար իրագործել իր ազգաւ սիրական դգացումները՝ կաժենալով անցնիլ խորհրդային Հայաստան՝ կը հիւանդանայ, սիրական դգացումները՝ կաժենալով ուչադրութիւն անդաժ չէր գրաւեր իր ժէչ, սակայն հիւանդութիւն ժերջ անկողին կ'իյնայ չերժով, ընկերներէն բժիչկ Պր. Կ. Գասպարեան լաւադոյն կը Համարէ փոխադրել դանի Հիւանդանոց՝ ուր 27 օր չարունակ կը տառապի եւ լուրյն կը Համարէ փոխադրել դանի Հիւանդանոց՝ ուր 27 օր չարունակ կը տառապի ճին կը եւ լուրյն կը Համար իրեն տիրելիները անօգուտ կ'ըլլան։ Ցունիս 10ին առաւստը ժամը ճին կը բաժնուի ցմիչա իրեն սիրելիներէն եւ ընկերներէն երթալու ժիանալու ժարտիրոսուած

Դժուտը է նկարագրել այն տպաւորութիւնը զոր ունեցան զինքը ճանչցողները։ Ան հանար է նկարագրել այն տպաւորութեւմը վտածումներուն մէչ անգամ անչաշ համեստ եւ ծայր աստիճան խոնարգ բնաւորութեւամբ՝ մտածումներուն կարելի է նկատել իր հարագրի գլխաւոր գծերէն մէկը. ինքզինքը կը մոռնար ուրիչներուն նպաստելու Հաշնկարագրի գլխաւոր գծերէն մէկը. ինքզինքը կը մոռնար ուրիչներուն նպաստելու Հաշմար՝ այն տտենն իսկ երբ ինք աւելի նպաստի պէտք ունէր։ Հայրենիքին Հանդեպ ունեցած մար՝ այն տտենն իսկ երբ ինք աւելի նպաստի պէտք ուներ։ Հայոստան եւ այնտեղ պարզել իր սէրը զինքը խոնդավաստծ էր, մատծումն էր անցնիլ Հայոստան եւ այնտեղ պարզել իր սէրը զինքը իստնդավաստծ էր, մատծումն էր անցնիլ Հայոստան եւ այնտեղ պարզել իր ևր ուները իւնն ու գործունէութիւնը յօգուտ իր եղբայրներուն։

Միայն վերչին իրիկունն էր որ լթումը տիրած էր վրան եւ ինք արցունըներու մէջ Միայն վերչին իրիկունն էր որ լթումը տիրած էր իրեն Համար Հայր մը եւ մաեչ նալ տեսնել իրմէ Հեռու սիրելի եղբայրը, որ եղած էր իրեն Համար Հայր մը եւ մաեչ Թարութիւն տխուր եւ դժուար վայրկեաններուն մէջ։ Մեր ընկերական քաջալերութիւն ները որ մինչեւ այդ ժամանակ ունեցած էին իրենց աղդեցութիւնը՝ կը դադրէին սպեւ ները որ մինչեւ այդ ժամանակ ունեցած էրն իրենց աղդեցութիւնը՝ հուր գադրէին սպեւ դանի դառնալ վչտացած ու մաՀամերձ խեղձ երիտասարդին։

դային դաղափարներով:

Հանգիստ Հոգւոյգ, սիրելի Պարոյը։

White, 15 Burlihu 1931

Pliblipy | . Rhopnyhuli

\$. b. ф.